

FRANCIE

1996

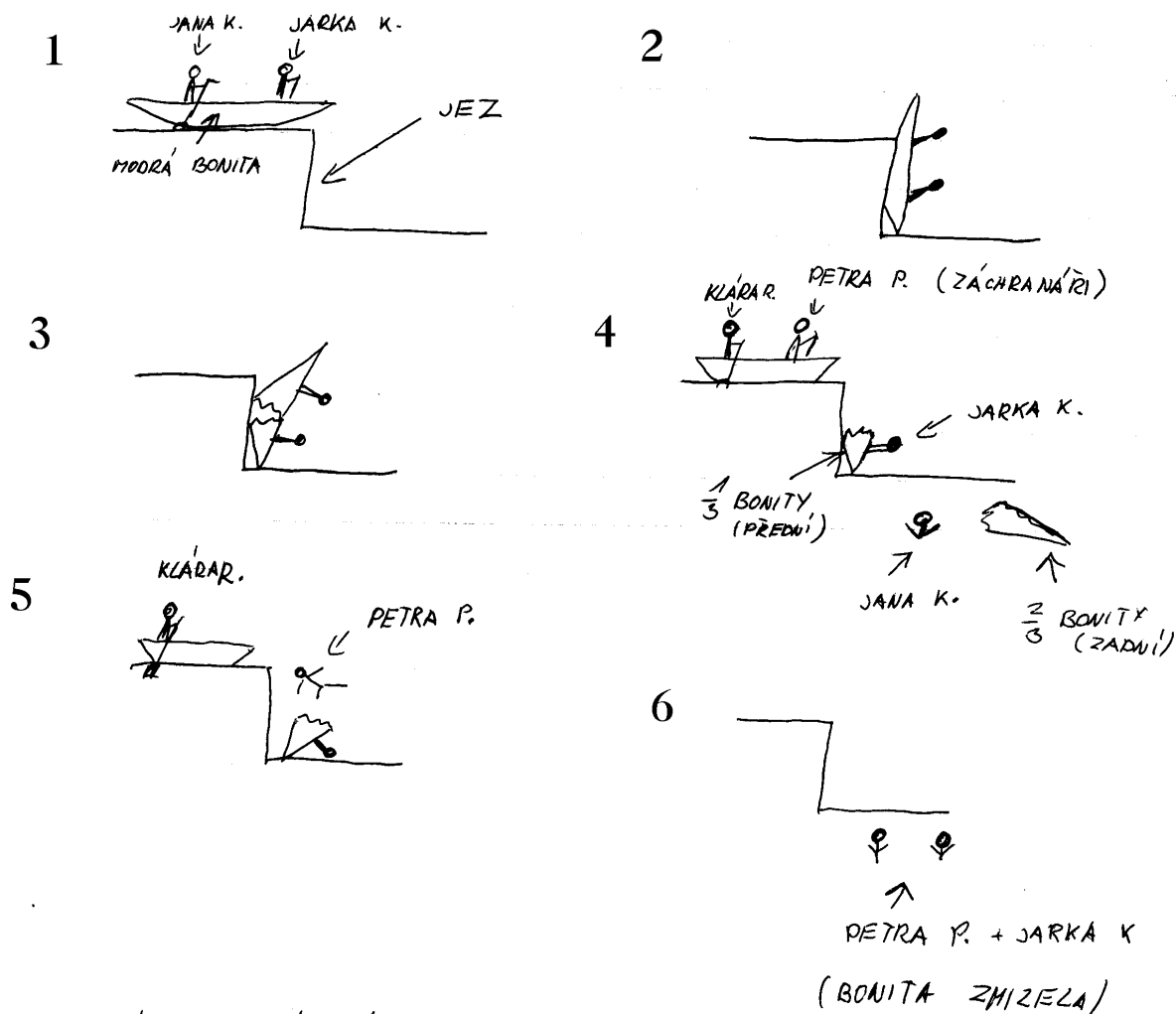

Kronika vodáckého zájezdu TJ Solidus

editor: Jiří Dlouhý

Předkronika

Ač není v této kronice zvykem zabývat se událostmi, které předcházejí odjezdu na „velkou vodu“, rozhodli jsme se publikovat i stručnou obrazovou zprávu o zájezdu na Blanici (21. - 22.6.1996).

První (ta menší část Bonity) byla nalezena týž den ve křoví kus po proudu řeky. Potom se objevily modřiny na tělech všech zúčastněných. Nakonec se objevil i zbytek Bonity (v neděli) - tedy byl nám přivezen přátelskou žlutou amerikou.

Pátek 28. června 1996

Sraz byl určen na druhou hodinu odpolední (mluvit o odjezdu by bylo předčasné). Probíhal současně na Slovance i v Cukrovaru a zpočátku se zdálo, že tradiční chaos nenastane. Na Slovance jsme dovázali lodě připravené od čtvrtěční brigády, naložili elegantní tašky se slušivým hydrem (Červenomodrobílý proužek byl hitem loňského léta a jak se tak zdá i letos s ním budete „in“, ale narozdíl od minulé sezóny se doporučuje nedbalá elegance - rozhodně neuškodí nějaká ta díra či nefunkční zip.).

Do Cukrovaru jsme odjeli celkem brzy - to je kolem třetí. Tato nebývalá rychlost byla pravděpodobně způsobena omezeným počtem vedoucích (pouze Ivan), takže se tím zamezilo vzniku protichůdných povelů (V Cukrovaru byla koncentrace vůdců podstatně vyšší, efektivita práce nižší a doba nakládání delší.). Na vlek jsme navázali zbývající faltysácké kajaky a později převázali celý vlek. Některé úkoly jsem intelektuálně nezvládala - například způsob úpravy délky cuků mi připadal poněkud neobvyklý. Ještě nikdy jsem neviděla, aby se přebývající kus cukru uřízl. Je to zřejmě nový technologický postup (bližší informace podá Martin Faltys, možno požádat i o seminář). Potom jsme pod záminkou kontroly obsahu

vyndali z kufrů všechny ty slušivé hydrotašky a započali s Ivanem lítý boj o helmy, vesty a špricdeky (třeba na ameriku, na kterých bylo napsáno trojďoura - Black prohrál).

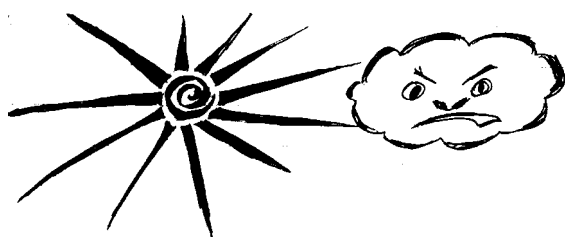
V závěru se také zjistilo, že počet vest neodpovídá počtu účastníků (aby to nebylo špatně chápáno, těch vest bylo míň). Zdenka se ochotně nabídla, že pro nějaké ty vesty skočí domů a hned také vyrazila. Lodě byly opět navázány, kufrы autobusu opět naplněny, kuchyň zabalená, jenom Zdeňka chyběla. Tak jsme chvilku počkali a ani ne ve čtvrt na sedm jsme vyrazili směr Vyšší Brod.

Menší zdržení nastalo, když jsme se pokoušeli projet podjezd nízký 3 m s našim alespoň 3,20 m vysokým vlekem. Tuto nepřekonatelnou překážku jsme překonali po objížďce. Na tábořiště ve Vyšším Brodě jsme dorazili něco po desáté.

Bylo nám sděleno, že žádná večere nebude, protože máme dost svých zásob a mohli by se nám zkazit. Ubozí vyhladovělí účastníci závistivě sledovali šťastné kolegy (*kteří četli instrukce ve kterých bylo napsáno, kdy bude první společné jídlo - pozn. ed.*), které maminky lépe vybavily (později se ukázalo, že někteří by mohli vydržet bez erární stravy po celý zájezd a ještě by ztloustli - to jsme však nedopustili). Potom šli někteří zahnat hlad spánkem a jiní zpěvem. Ale když zpěv nepomáhal tak šli taky spát (To s tím hladem nebylo zas až tak hrozný.)

Jana H., Míša

Sobota 29. června

A už zase začíná voda, jak jí známe a jak jí máme rádi - budíček (7:30 h) zrovna ne, protože víme, že ranní ptáče bez Gambáče vůbec nikam nedoskáče. Zato koupání v hnusný, špinavý, smradlavý louži již ocenili všichni staří vodáčtí matadoři a labužníci. Mladochy utopíme až zítra. Protože byli moc chudí, vydali se sbírat jahody, maliny, borůvky a jinou lesní zvěř a protože byli ještě malí, tak zabloudili.

K snídani bylo mimo jiné mléko a hnedka staří známí vyžunkové přibírali do svých čtveřic imaginární až nejimaginárnější členy. Hranice - celník - vůl (hrozný) - vše z busu ven, vše z batohů ven, a protože ani pod rohožkou hašíš nenašel, vzal si na památku alespoň Gríšův špuntík. A tak vylezl na strom a ještě výš, až uviděl v dáli světýlko, hosil ze stromu šišku a tím směrem se vydali.

V Sibertalu, kde mělo být naše nocoviště, zapřeli starostu a Grizly se naštvál tak, že jim musel projet kytičkovým záhonem. V zápětí nastoupila četa mladých zahradníků a vyoranou brázdou

pečlivě zahladila. Šli a šli, světýlko se přibližovalo, až došli na malý palouček, kde stála chaloupka.

Původně jsme chtěli čechrat merunu, ale protože hřiště bylo daleko a meruna se tvářila splaskle, čechrali jsme nakonec freeze-bee. Služba uslužbila slušnou večeři - uzeno - knedlo - zelo - mňam. Nebyla to ale obyčejná chaloupka, byla to perníková chaloupka. Měli moc veliký hlad a tak začali loupat a chroupat tašky ze střechy.

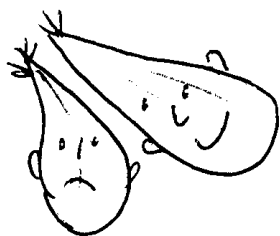
S cílem konečně někomu zase po roce ublížit se vydala parta volejbalistů čechrat. Snad z otcovské lásky Eda st. smečoval výhradně do brýlí Edy ml., zatímco Majka krátká Dlouhá se odvážnými skoky vrhala do bažin a přilehlých kopřivových alejí pro zvláště šikovně načechrané míče. Vrzly dveře u chaloupky a ozval se skřehotavý hlas: „Kdo mi to tu loupe perníček?“ A Jeníček s Mařenkou odpověděli tenkými hlásky „To nic, to jen větříček.“

Počkali jsme, až začne pořádně pršet, aby se nám náhodou nepodařilo postavit stany suché. Ale protože Ježibaba vystudovala Policejní akademii, nebyla hloupá, děti chytla, zavřela do ohrádky a že si je vykrmí rostlinným projímadlem Regulax - královská úleva.

Jiří měkne. Ovšem parta zkušených grogodýlistů ho ze stanu vytáhla a za odporné zimy a stálého deště byl položen pevný základ letošního grogodýlení. Žádná Ježibaba nemá ráda syrové - moucho vypadni - děti, tak si i tato řekla, že v mikrovlnné troubě značky Zanussi se děti krásně vypečou. Jeníček s Mařenkou však byli ještě vypečenější a nakonec Policejní akademie je Policejní akademie, děti si k večeři upekly Ježibabu. Ze stanů se pak už jen ozývalo spokojené chrápání a z perníkové chaloupky chroupání. Stačí. A tak vše dobře dopadlo, jak se v pohádkách i na vodě sluší a patří.

Myšák & Monika

Neděle 30.června

Služby Myšák škodí co může. Kuchyň si rozložil hned vedle našeho stanu a při přípravě snídaně si pomáhá zvučnými hlasitými pokyny. Ale snídaně ujde.

Po včerejším průzkumu se někteří rozhodli jet říčku LITZ, u níž jsme spali. Už jedou dolů - eskymují, plavou, couvají, sedí bez lodí uprostřed řeky (vid' Míšo) či dokonce házejí pytlík a nedrží ho za konec (že jo Šéfe). Pět'a fotí na břehu a nestihá - štvou ho automaty. Po 10-té hodině odjždíme směr Švýcarsko.

Trasa busu: Feldkirch → Lichtensteinsko (Vaduz [premiér tu je na poloviční úvazek]) → Luzern (pěkné město - škoda, že jsme se na něj dívali z tunelu) → Interlaken → Bern → Vevey. Francie se blíží, ale pomalu. Lidé spí, čtou, hrají karty a piškvorky či dokonce řeší hlavolamy. Že je to baví. Z mikrofonu se občas ozve známý hlas VDJD (např. „Hanička vám vzkazuje, že ve Vevey žil Chaplin. Má tam sochu.“).

Pokračujeme do Martigny. Rovina silnice se poněkud naklonila - II. rychlostní stupeň to jistí. Dorážíme do údolí k vesničce TRIENT, kde se ubytováváme ve velké místnosti beze stěn. Je to placené kempoviště, ale není výběrčího. Myšák rychle vaří, aby stihl fotbal, který se podařilo chytit v autobuse. Už se hraje a vaří Monika. První půle je docela v naší režii - dáváme góla z penalty, ale asi proto, že nás hraje 12 (i italský rozhodčí). O přestávce večeříme a pak zas fotbal. Němci se vzmohli a vyrovnávají v 17. minutě. Prodloužení a gól - bohužel do naší brány. Zklamaní odcházíme - ještě že máme ty kytary.

Je pěkná noc - svítí měsíc, kůň na protějším břehu zvoní zvoncem a dělá BÚ - BÚ - BÚ, grogodýl je studený a nejhorší je iniciativní blbec. Ale o tom až zítra.

Black

Pondělí 1. července

Vstávání a snídání. Záhy po odjezdu z nocoviště konečně vjíždíme do slunné Francie, vínem a deštěm oplývající. Jsme tam ale moc brzy, muzeum je ještě zavřené. Díváme se alespoň na zamlžený Mont Blanc a jiné hory, většinou se svými čtyřmi tisíci metry zanedbatelné. Kytky jsou obdařeny jmenovkami. Deset minut před otevřením muzea, právě když přijíždí autobus plný dědečků a babiček, odjíždíme do Chamonix. Tam máme přestávku za účelem nakoupit co nejvíce pohledů, známky mají na poště za rohem.

Potom se sjižděla řeka Arve. Byla dost studená a tekla hlavně tunelama pod kavárnama. U jednoho hodně nízkého mostu se muselo přenášet. Pouze několik bláznů na jednomístných lodích ho podeskymovalo. Nalezena židle. Autobus jako obvykle málem nepodjel jeden most, zmatky na přistávacím místě byly jen malé.

Někteří nováčci neznali zásadu:

V suchých věcech váže lodě,
už ho nesou, kucká, k vodě.

Oni namísto vázání dokonce popíjeli teplý čajíček a byli za to **spravedlivě** odměněni. Další se raději svlíkli do plavek a do konce navazování drkotali zubama.

Potom jsme se opět přemísťovali autobusem do Bellentre u řeky Isère. Po večeři jsme se tradičně rozdělili do tří družstev včetně imaginárních členů a podstoupili dvě hrátky - jednu agresivní (slon) a jednu intelektuálně náročnou.

V šeru jsme si zahráli freesbee a žádný ze čtyř létajících talířů jsme neztratili, což byl velký úspěch.

Potom jsme použili svoje sedmnácté, někdy jen třinácté, hlasy a po ochraptění jsme šli spát.

Jarka & Tomáš L.

Úterý 2. července

(Gumičky nedošly)

Den začal jako obvykle budíčkem, tentokrát v 7.30. Následovala koupel ve studených vodách řeky Isère a snídane od Jarky a Tomáše L. Krátce po deváté jsme odšramotili a vyrazili i s loděma nahoru po řece. Cestou jsme se zastavili v horské vesničce Bourg St. Maurice, kde jsme nakoupili zásoby a založili jsme akciovou společnost. Se zásobami jsme sjeli k Iseře, kde jsme objevili slalomový kanál s brankama, šutrama a válcema. Řekou protékalo 21 kubíků

namísto optimálních čtyřiceti, ale přesto se několik odvážlivců hned rozhodlo, že ho pokoří. Někteří sjeli trať bez cvaknutí, další ho statečně proplouvali bez lodí, někteří v lodích bez špricek (vid' Myšáku), ostatní pobíhali zmateně po břehu a fotili, co se dalo.

Asi ve 12.30 jsme nasedli pod kanálem do lodí a vyrazili dolů do tábora (po vodě WW III), kde jsme tušili oběd. Po doražení nás však čekalo nemilé překvapení. Protože jsme jeli moc rychle, oběd se teprve začínal vařit. Po omáčce s kolínkami bylo rozhodnuto, že další úsek Iséry pojedou pouze polyetylény a raft se zdatnou kormidelnickou posádkou. Další účastníci zájezdu se vydali s foťákama po břehu, aby vodáky vyfotili v Kráječi na šunku, v Beráncích, v Jidelně nebo v Desertu. Asi po 8 kilometrech poklusu podél řeky skončila cesta v Aime, a tak se pěšáci museli vrátit.

Vodáci pokračovali soutěskou až do Centronu, kde na ně čekal autobus. Po návratu do Bellentre následovala polévka a hned nato hrátka - Bingo, kterou vymyslel Black st. Vyhrála Míša. Večer se při svíčkách a kytarách zpívalo a rozdělily se akcie. Po grogodýlu se už jen spalo. Dobrou noc.

Klára a Petra

Středa 3. července

(Gumičky nedošly) Ale nálev se povedl!

Při budíčku, který byl v 7.30 hod jsme zjistili, že nás obdařilo svou přízní také sluníčko. Po rozcvičce se odvážlivci vrhli do vln chladnější říčky. Po snídani, ke které byl chléb s marmeládou nás čekal náročný vodácký den.

Část vodácké výpravy se vydala autobusem na kanál a dál pokračovala sjezdem horní části řeky a ž k táboru. Zatím druhá část výpravy jela spodní náročnější úsek řeky na raftu, který byl doprovázen několika polyetylény. Mezitím velká část ničitelů lodí se snažila lodě, nebo spíše vraky uvést do původního stavu.

Po obědě dopolední raftácká výprava vyjela autobusem pod kanál a sjížděla řeku k táboru. Cesta probíhala v pohodě až na STŘELU (Štěpán + Honza), kteří se při parkování cvakli. (Zas o jednu modřinu více, vid' Štěpáne).

Poté vše dopadlo dobře i včetně raftu. Opět jsme se sešli u večere, po které následovala hrátka. U některých jedinců se začala projevovat postupující skleróza. Ti co vyběhli, chvíli studovali básničku a v cíli si pamatovali stěží polovinu. Závěr večera skončil při svíčce a kytaře.

Nesmíme zapomenout vyzdvihnout klub „Sedmnáctých hlasů“, který udržel vysokou kvalitu zvuku.

Lukáš

Čtvrtek 4. července

(Gumičky nedošly)

Ráno proběhlo po již několik dní zaběhnutém rituálu. Po slunečném dni se svatý Petr na nás tvářil poněkud nepříjemně. Po snídani, ke které byla rýžová kaše a chléb s rybí pomazánkou, se zbylí vodáci, jež v předchozích dnech nejeli část řeky Iséry, odebrali po zabalení svého vercajku na raft.

Ostatní pak pomalu balili a odnášeli věci do autobusu. O dvě hodiny později služba (my¹) udělala svačinu a zbylí členové zájezdu pomáhali nejen s nakládáním raftu, ale i s konzumací výše zmíněné svačiny. Po této akci se autobus dal do pohybu směrem k vesnici Le Casset. Po cestě jsme zastavili v Hypermarché E.Leclerc, kde někteří jedinci utráceli peníze, zatímco služba hledala vodu. Poté, co jsme dorazili do cíle dnešního dne, se udělala obědo-večeře. Pak přišel další zaběhaný rituál. Účastníci zájezdu „zaklajmovali“ místa pro stanování a někteří obhlédli řeku Guissane. Při bližším ohledání bylo zjištěno, že při nízkém stavu vody je sjízdná jen na polyetylénech.

Večer se vytáhly kytary a naše zpěvy, zvláště podporované 17. hlasem přivábily již lehce zpité Angličany a jednoho Australana, který byl na cestě kolem světa. V tu ránu se vytvořily tři skupiny- dvě mluvící anglicky a jedna, co vychutnávala zvuk sladkých dřev. Po několika minutách se k poslední skupině přidaly anglicky mluvící spolky a 17tý hlas opět zabodoval. Zatímco někteří zpívali česky, 17tý hlas spolu s hosty večera zpívali „Old Mc Donald had a farm“, neboli „Strýček Donald farmu měl“. Naštěstí si nepamatovali, jak šly po sobě zvířata, tak jsme se vrátili k češtině. Po skončení našich hitů a utišení kytar nevím, co se dělo, to už jsem šel spinkat.

Štěpán + Honza B.

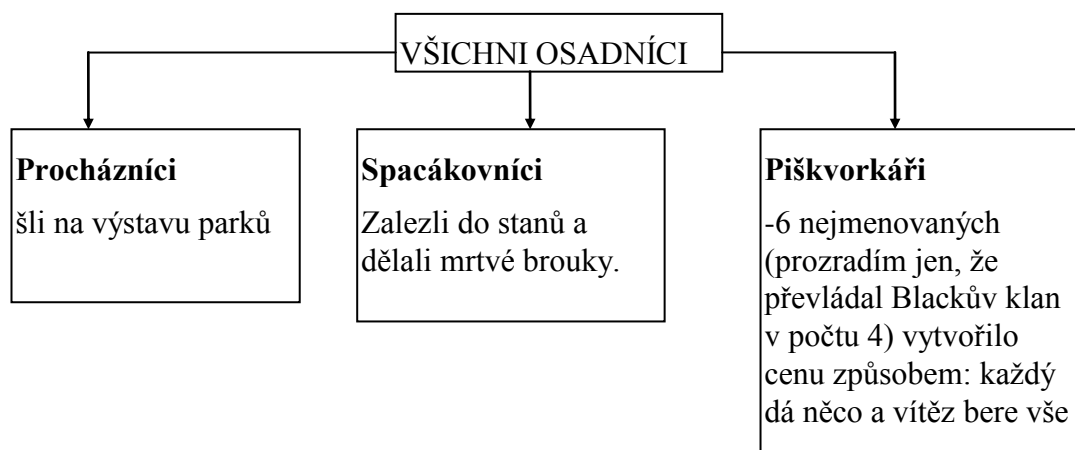
Pátek 5. července

(Dtto)

- 8:00 Budíček. Prší.
- 8:15 Snídaně. Prší.
- 8:30 Prší.
- 8:45 Prší.
- 9:00 Stále prší.
- 9:15 Ještě pořád prší. Déšť sílí. Angličani se chystají na Iseru.
- 9:30 Prší. Po ostrově chodí deštníky a navzájem se zdraví. Ještě jsem dnes neviděla Zdenu Š. => vůbec. A to už máme půl desáté.
- 9:45 Vracím se do stanu => Gríša chrápe a leží na mé karimatce.
- 9:47 Znechuceně odcházím pryč ze stanu. Nudím se. Všichni jsou ve stanech. Navazuji kontakt alespoň s Angličany.
- 10:00 - Žádná změna. Stále prší.
- 11:30
- 11:32 Pozor!! Vysvitá slunce. Neprší tolik. Část tábora (většina) se vydává do města na „výstavu parků“. Doteď nechápu, co se tam vystavovalo => nikdo mi to nedovedl vysvětlit. Ti, co zbyli v táboře, se rozdělili na další 2 skupiny.

Pro názornost znova:

¹ jak dokázali Štěpán s Honzou psát kroniku ze dne, kdy měli službu a přitom kroniky zapadá mezi ostatní je mi nerozluštitelnou záhadou - pozn. ed.

Po uložení ceny na tajné místo započal sa hrát velký a náročný souboj v piškvorkách. Podmínky byly ztíženy faktem, že do dvojice byla pouze jedna tužka.

Vrátivší se Procházníci byli natolik zaujati činností Piškvorkářů, že se nechali strhnout a zapojili se do souboje i přesto, že neměli sebemenší možnost cokoliv vyhrát, poněvadž nedali nic do banku.

13:00 Oběd. Prší.

13:30 Přestává pršet. Nuda se nedá vydržet. => Pohory vytaženy z útrob batohů a obuty. Bařůžky zabaleny. Skupina výletníků vytvořena a odeslána do hor pod vedením mocného Edy. O horách toho moc nevím, protože jsem zůstala se službou a svou chorobou na ostrově. Poněvadž však znám Edu a viděla jsem, jaké mraky se tam nahore honí, dovedu si představit utrpení nebohých výletníků.

17:00 Prší. Nic se neděje.

17:30 Prší. Přijíždí Dušín s Dejvem a dvěma slečnama.

20:00 Objevuje se první horská skupina => jsou téměř mrtví.

21:30 Objevuje se druhá horská skupina => jsou totálně mrtví.

Polévka se musela pořád přidělovat, teprve kolem 22:30 se všichni nasýtli a šli spát.

Dodatek: podle toho, jak vypadají dnes, o čtyři dni později, nebyli zas tak totálně mrtví. Jsou to silní jedinci a přežili i tuto šílenou túru v dešti v čele s naším yetti-manem.

Jana F. + Mlynář

Dodatek II - autoři kroniky zcela vynechali ze svého zápisu průzkumnou skupinu, která projela Guissane od kempoviště až do Briançonu. Kaskádu, která je příští den líčena hrůzostrašně byla projeta bez zastavení a bez prohlídky. Poté co jsme nervózně očekávali jez, který je podle kilometráže nesjízdny již o 2 vesnice dříve předvedl autor těchto řádků při přenášení prvního ze dvou nesjízdny jezů ukázkový nástup do vody s lodí z 5 m vysokého příkrého svahu. Jediná chyba byla v tom, že na začátku i na konci nástupu neseděl v lodi.

Další úsek řeky vzbudil dojem příkrého svahu v hlubokém pustém temném lese, vyplněného samými kameny, do kterého někdo omylem pustil řeku. Po cestě potkáváme pouze tři francouzské kajakáře kteří pobíhají po břehu a mají jen dvě lodě (třetí jsme jim vylovili od 2 km níže). A prší a prší. Za povšimnutí už stojí jen překerní situace, při které se autor udělal přes ruku, zlomil přitom pádlo a ještě stačil zatarasit cestu Honzovi F., takže se nabalil na šutr

dírou nahoru. Ale překerní situace byla vyřešena namísto, bylo použito náhradní pádlo, Honza vytažen bez vystupování a jelo se dál.

VDJD

Sobota 6. července

Probuzení do deštivého rána (s pocitem, že tu všichni zařvem) službou Jana F. a Mlynářem, na které včera zbyla služba, protože všichni ostatní odešli zdechnout do svých stanů. Záhy se však vyčáslilo a většina lidí vystavila své mokré svršky a spodky v domnění, že je usuší. Skupina vybraných jedinců na raftu a igelitech vyrazila z tábora na celkem nenáročný dvojkový úsek řeky Guissane. Před odjezdem bylo ještě nutné vylovit Karla, který byl odhodlán absolvovat tento úsek na singlu. Přestože šlo o celkem triviální vodu, tak se někdo (M.P.) cvaknul. Schopnější jedinci (J.K. ml.) bravurně vylehávala na pádlo. (Čeština náš kobyl) Poprvé s námi jeli na vodu i Medvědice a spol.

Úsek končil kaskádičkou pro zdatnější. Vykrysit na těchto peřejích nebylo žádnou hambou. Myšak se pokoušel vlastními žebry rozdrtit šutr. Šutr vyhrál, ale záchranná četa Davídek a Lukáš pracovala spolehlivě. Ostatní sušili a sušili a sušili (a neusušili). Pak se obědvalo, balilo, nakládalo a odjelo. Spolehlivě zvedající (eskymující) jeli dolní část Guissane, kde spolehlivě zvedající Mlynář vykrysil. Ostatní čekali před soutokem Guissane s Durance a společně jsme se vydali na plavbu po řece Durance. Konec plavby signalizoval mohutně mávající Yetti-man Eda.

Pak jsme již jen popojeli na místo noclehu. Na místě se nacházeli lovci hmyzu, kteří vyhrožovali hlasitostí svého generátoru. Nás však nezahnali. Za fumanentního² osvětlení vábicí žárovkou motýlkářů probíhal večer, při kterém se na P.P. vylily necky plné vody za krk. Narozeniny jsou narozeniny. Společně jsme sežrali pudíng, popili vínko, zavylili písňe a šli spát. A tak končí pohádka, chtějpla fšechna zvířátka.

Martin P. + Majka

Dodatek navazující na dodatek II ze včerejška: Oprava hodnocení dolního úseku Guissane - hezké kaskádičky v prosluněném lese, kde se prochází plno turistů. Dušínovo konstatování po sjetí první části „Kdybych to věděl, jak to tady vypadá, tak bych sem nikdy nejezdil“ dává znát, že nelze řeku hodnotit podle prvního dojmu.

VDJD

² takto dokódováno při opisování- pozn. ed.

Neděle (7. den) 7.7.1996

Gumičky došly!!

Jídelníček:

Chléb se salámem (čaj)
Lunchmít s bramborovou
kaší (čaj)
Rýžová kaše sladká (čaj)
Polévka francouzská (čaj)

Zima, zima, mokro - mokro,
počasí se asi zcvoklo.

Vyvstali jsme ve vpravdě nedělní ranní sedmou hodinu, abychom byli uvítáni rozesmátým sluníčkem schovaným za horou. Po bezvodní rozcvičce následovala bezvadná snídaně. Obvyklý bordel a vypravování se na cestu nás posunulo k deváté hodině. 30 - 35 km dlouhou etapu jsme urazili za tři čtvrtě hodiny.

Svazování lodí a jejich vážení na přilehlé váze zabralo podstatnou část dopoledne. Prosím ústředí o výsledky vážení. Děkuji.

Nalodili jsme se na řeku Guil. Mirek se rozloučil s klíčky svého auta a jelo se. Vlili jsme se do Durance a proplouvali jsme peřejkami blížící se k neodvratnému osudu. Víceméně se obávaná díra obešla beze ztrát. Zmizel pouze raft, dva singly a dva debly. Inu, bůh řeky je krutý. Oběda jsme se patřičně načekali a přiděly zdlábli, odesílající anděla zásobování v rudém plameni s gáblíčkem pro ztracence na místo dojezdu u města Embrunu. Tam se postupně dopravil autobus i loďáci z nichž některé čekalo překvapení. Mstít se na slabším je hanba. Po velmi chaotickém navazování se autobus vydal na cestu přes hory, doly, strmé srázy, nízké můstky, hluboké můstky k příliš vzdálenému mostu. I když se ti chlápci v přílbách snažili, most jsme překonali. I když jsme svými výkony zastínili Conneryho, Hopkinse ba i Redforda a Montgommeryho, hodinu čekajícího Jiřího jsme nenadchli. Ubytovali jsme se na nedaleké šikmé ploše a schovali se před deštěm, který sympaticky uzavřel deň.

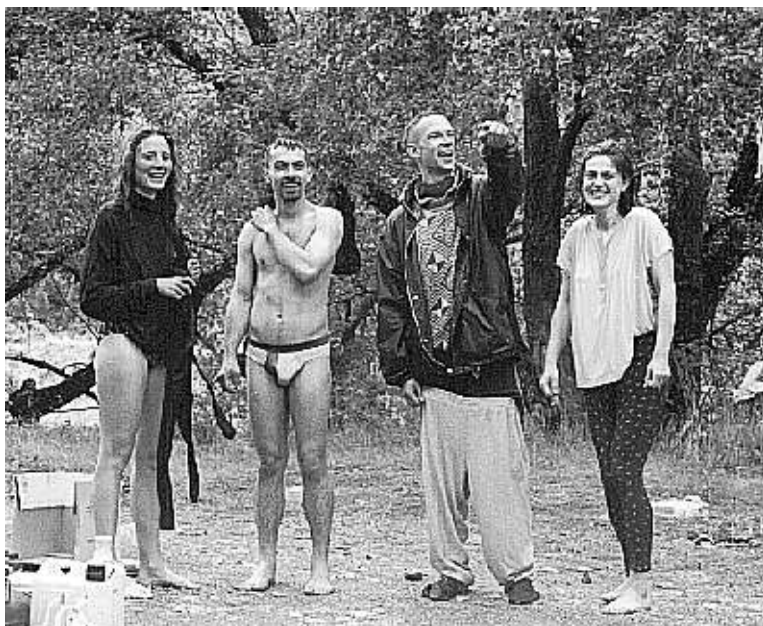
Dodatek: Zpráva vedení - všichni oblečení v hydru vážíme 2500kg, prázdný vlek 1100kg

E. Hulicius IV. + Karel

Pondělí 8. července

Pršelo, pršelo celou noc,
vody v řece je až moc.
Řeka je kalná a špinavá,
přichází nemilá zábava,
autobus celý vyklidit,
prý se nám pak bude líp jezdit.

Mírek Dušín jistě netušil,
co si pro něj zbytek připravil,
nejdřív musí do vody (i s přáteli),
pak je přivítán písněmi.
Transparent výstižný roztažen,
každý prohřešek zanesen x Dušín
jako vzor vyneseno

Řeka je kalná a špinavá,
do lodí voda cáká.

Přestože jedeme řeku Durance jako včera, před dírou vystupujeme a plánujeme trasu. Většina zvolila „opatrnickou“ trasu blíže u břehu. (Mladší Black s Tomášem dokonce brodili). Raft s připravenou elitní posádkou musel zasahovat jen jednou. Raft se cvaknout nepovedlo. Vlny dál byly často srovnatelné s dírou, ale neměly jméno, proto se jich nikdo tolik nebál.

Končíme kousek od Intermarché v Embrunu, nakoupeny hlavně zásoby jogurtů. Přejezd ke břehu přehrady Lac de Serre Poncon na Ubaye a Durance. Tradiční křižníci. Každé stanoviště má své výhody i nevýhody. Zde je hodně trnů a taky voda. Mlynář jen plave (v neoprenu). Obvyklá zranění. Po hře následuje mohutná grogodýlý očista. Medvědice plave nejdál.

Zase po dlouhé době oheň. Noční grogodýl probíhá za chabé účasti navzdory ideálním podmínkám. Dokonce starší Eda dvakrát odplaval slušný kus od břehu.

Oheň je oheň, ale spacák je spacák.

Jana Kolajda + Karel Harant (Kryštof)

Úterý 9. července

Spali jsme na výborném místě na jezeře Lac de Serre Poncon pod vústěním řeky Ubaya. Vstávali jsme jako obvykle. Po snídani jsme vyjeli směrem Grand Canyon du Verdon. Kousek pod jezerem se nám podařilo dočasně zanechat vlek na statku. Na střechu jsme dostali Faltysovu loď. Škoda Team vegetoval na statku, přesto předjel autobus natolik, že se mohl člunkovat v řece Verdon. S autobusem jsme se setkali v Point Sublime - výchozím to bodu Canyonu Verdonu. Sešli jsme do tunelu, šli kilometr tunelem - loužema a blátem a s baterkama. Na konci tunelu byl Krčský les - řeku nevidno. Tak jsme to obrátili a šli nazpátek k autobusu. Jediná hezká vzpomínka na Grand Canyon je balíček koleček Polo.

Dále jsme pokračovali za mořem dolů na jih. Přejeli jsme vojenský prostor, na jehož konci jsme našli ideální místo pro přespání - vojenskou střelnici. Po chutné večeři - vepřové s bramborovou kaší - jsme si všichni

zapěli: Po kánonu „Červená se line záře...“ následoval kánon složený z lidových písniček, poté trampské a na závěr večera u svíčky na ešusu zazněly národní písně a koledy. Žádná střela na střelnici nedopadla, tak jsme s klidem mezi exkrementy mohli pod širákem spát.

Medvědi + Sylva + Dušín (Škoda Team)

Středa 10. července

Budíčéééééek!

Ráno jako každé jiné začalo oblézáním služby, která vrhala lačné pohledy na kolempící náhodné chodce.

Snídaně!

Po prvním pohledu do hrnce nebylo úplně jasné, zda kašovitá hmota nevalné chuti vznikla skórováním nebo vyčerpávajícím úsilím služby. Voda nebyla zrovna po ruce, a tak se některým jedincům rozlepily oči až po snídani, ale to už bylo pozdě a nezbylo než jít Bobešit do prvního křoví. To trní ale píchalo! Po sbalení svršků, které ještě letmo připomínaly tvary dokonalých těl, Highway postavil káru na zadní a jelo se - směr moře.

Rallye

Adin, dva, tri, čtyře, pjať, išjol Grizli paguľ'jať.

Highway otevřel dveře a čekal až naskočí motor - podařilo se. Cestující se probudili až v první zatáčce, kdy si Highway spletl brzdu s plynem a při sražení cyklisty v druhé zatáčce už nebylo pochyb, že Grizli našel v omylu zalíbení. Od této chvíle se osudy nejen naše, ale i ostatních účastníků silničního provozu ocitly v Grizliho něžných tlapkách. Patrně mu hlavou proběhla

vzpomínka na mládí, kdy proháněl ženský ve svém novém trucku. Všichni víme, že Grizli není žádné mněkoň, a poté co vytáhl pilu, začal řezat zatačky. Cestující trávící zbytek kaše začali padat ze sedaček. Agent Karel byl jako vždy v pohodě, studoval instrukce od Vasila z Užgorodu až do té doby, co mu na maják spadl jeho malý talismánek (zkrvavený a neodhalitelně zabalený Pancerfaust z Vietnamu). Grizliho dobrácké svědomí a čistý trestní rejstřík mu nedalo, aby občas varovně zatroubil. Za všeobecného veselí a žehrání, že jsme zase o vlásek unikli smrti, jsme dorazili k moři.

Po příjezdu kočovníků a vyzdobení parkoviště obsahem HUMUS TAŠEK se čerstvě zjizvená a rozflákaná těla vydala okusit slanou vodu.

Oběd!

Po systematickém vyhladovění, kdy už nám bylo vše jedno, jsme zblajzli vodou ředěnou braboračku v poměru 10:1.

Pláž!

Bledé kůže namazané ještě bledším en-faktorovým štítem si šly válet šunky na pláž. Natalo všeobecné rochnění a eskymování v moři. Díky lišáckému posunutí data mohla Petra do morku kosti nasát sůl z mořské vody a oslavit tak své en-té narozeniny. Některé z našich lepších děv inspirovaných okolím odvážně odhodilo své horní svršky.

Temno! (A.Jirásek)

Po soustavném šustění v rákosí se mezi námi objevil temný stín - nebyl to stín, ale africký démon neznámého původu. Černý brigádník si vyseděl důlek a začal šmelit. Poté, co dostal na holou svazkem opasků, které prodával, nám udělal hromadnou slevu ze 75 Franků na 25 Frantíků na kožený řemínek. Šťastný jako černá blecha, že přežil, sebral poslední zbytek sil a odplazil se do rákosí. Čas plyne, blíží se večer a banda systematicky vyhladovělých rudých raků tak, že už jim je vše jedno (jako vždy), táhne opět na jídlo.

Večeře!

Svíčková - rákosí - Bobeš (Malý, Velký byl ráno).

Porada o naší budoucnosti!

Kampak asi pojedeme? Moře. Jezero. Táhni. Moře. Moře. Kde mám baterku? Na Ubáju! Ty vole, nesvítil! Moře. Jezero. To nestihnem. Rozdej papírky! Trapáku. Jinak se nedohodnem. Tušku. Spočítej to! Co vole? Hurá, svítí. Ty lístky. 12:15. Co kecáš, nesvítil! 10:14. Vždyť volil dvakrát. Asi ne. Naval tušku. Znova!

Bla, bla, bla, blee, blo, bli, bla, bla, bla, bla, bla ...

Rozhodnutí - mně je to jedno, dělejte sic co chcete!

Kytara, víno, jde se spát.

The End

B.J., Tomáš

Čtvrtek 11. července

Po šťastné, ani lživými četníky ze Saint Tropez nerušené noci vstáváme do slunného přímořského rána. Po ledové koupeli ve Středomořím moři a troše šramocením zvolna vyrážíme do horských masívů na severu. Šineme se podél pláží na Azurovém pobřeží a pak frčíme po dálnici. Na odpočívadle vyžebáme pro vodáka tolik vzácné neslané vody. Profrčíme kolem Cannes a dofrčíme až do malebného městečka ve strmé stráni, které domorodci zvu Grasse.

Uličky jsou úzké a klikaté, dveře do banky kulaté a na čudlík. Poněkud zamotáme hlavu místním účastníkům silničního provozu a zaměstnancům peněžních institucí. Vyklikatíme se za město a vyprahlou středomořskou krajinou se došíneme do malebné vísy Castellane. Zrabujeme místní zásobu pečiva a po další hodině šinutí stavíme u odsolovací říčky Asse. Po zkonstatování, že teplota vody výrazně převyšuje teplotu vody mořské se většina slaných a špinavých věnuje hromadné hygieně. Špinavý autobus plný zrovna čistých vodáků se šine dál a dál. V St. Jeanu se šťastně shledáváme s vlekem plným našich plavítek.

Za odpoledne, pozdnějšího, než se plánovalo, přijíždíme na těžce demokraticky vyhlasovanou travnatou loučku u přehrady Serre - Pongon. Oddáváme se lenošení, plavání, topení, pádlování v potopených lodích, večerění. Uděláme veliký oheň, kterým trumfujeme světla protějšího kempu a zapějeme zvučné písně, které se přes klidnou

hladinu přehrady nesou až k závistivým uším místních udavačů. Co z toho povstane, ukáže až příští den. Zatím klidně zagrogodýlujeme a šup do hajan.

Zdeňka a Petr

Pátek 12.července.

Ráno odjíždíme k soutoku Ubayi a Ubayetty. STANY NEBALÍME. Po zjištění, že to je ze začátku jen jednička až dvojka nás přivítalo několik kaskád, které provětraly naše boky. Někteří jedinci nevydrželi vedrem a plavali bok po boku s lodí, někteří i s lodí cizí.

Signální americká loď s českou vlajkou nejdříve vyjasnila naše obličej, posléze zachmuřila - kolínka se ještě neuvařila. V kapse Be-Be, jedeme dále.

Otrokář Eda,
nikomu klidu nedá,
každý na galeje musí,
pumpičkou raft hustí.

Klidnou cestu přerušil nečekaný jez. Z osmi deblovek měly štěstí a bez úhony projely jen tři. Některá musela skončit a jiná být odsinglována. Na konci čekala bahnitá lázeň. Pět'a využil až

po uši. Bahno jde smýt blbě a dobře drží na cizích obličejích. K obědu byly na výběr dvě jídla - kolínka na sladko x kolínka naslano!

Dolů vstříc trojkám, čtyřkám pokračovaly jen odvážné igelity a raft. Autobus jel zatím s malou doplňovací přestávkou podél řeky. Na domluveném místě čekala už jen Míša. Ostatní následující francouzské rafty vyjeli vstříc dalším peřejím. Rafty však končily hned za zatačkou. Naši ale pokračovali nevědomky dál.

Z autobusu jsme po chvíli spatřili raft na útesu a mávající trosečníky. Posléze jsme pochopili, že mají problémy. Za zatačkou, která nám málem zlomila autobus jsme je naložili. Některým cvaknutí nestačilo a poslední kaskádu si projeli ještě jednou.

Teď už nic nebránilo vydat se na loučku zpět k přehradě. Přijedeme. STANY NEBALÍME. Už jsou zabalené. Musíme pryč. Spíme na tábořišti, kde mnozí nestačili sundat oděv před koupelí v řece Durance.

Jana Kolajda + Pavel Šesták - Pepík

Sobota 13. července

Dnešní den je ve znamení
vody, hor a šramocení.
Tentokrát je voda čistá
méně lidí se však koupá.
Exekuce velká věc
Honza Bartoš, Malý Black
Deseti bodů dovršil,
Mlynář se tam ponořil.

Horál Eda pořádný je,
cepíny, mačky kontroluje.
Ty půjdeš do hor a ty ne
ty jsi v záchranné skupině.
Přislíbený supermarket
nutí lidi odjet ihned.

Durance je pěkná řeka
„díra“ na nás dole čeká.
Pokořit jí není lehké,
eskymovat je však těžké.
Když se sběhne vlna s vlnou
pádlo letí hnedle stranou (1)

Neboť jídla málo je tu,
zastávka je v supermarketu.
Lidi se alespoň dožerou,
nebude jídlo potřebou.
Eskymáci, Eskymačky (2),
připravují sobě mačky.

Vyrážejí do hory,
déšť se snáší z oblohy.
Někteří chvílku počkají,
deště se však nezbaví.
Na ohňostroj jsme čekali,
někteří ho zaspali.

A co zítra následuje,
snad příští stránka odhaluje.

Alča + Black

Neděle 14. července

Vrcholový tým (Topteam)

Budíček překvapivě až za snídání, tj. 5:25 hod. - počasí je zlověstně krásné. Eda, spolu s dalšími (Zdeňka, Klára) připravili čaj a instantní polévku, kterou jsme vyfasovali už v sobotu. Eda: „Jseš hodnej, obětavej, ale blbej.“ Statečně jsme vyrazili vstříc ledu a kamení, obtěžkáni svými batohy, které obsahovaly nejen naše věci, ale i horolezecké náčiní. Váha batohů se pohybovala od 10 do 100 kg. Kamzíci prchají, svišť se jen vyděšeně chvěje. Během výstupu se vytvořily dvě skupiny a jednotlivec. První skupina šla poměrně rychlým krokem, druhá průměrným a jednotlivec Štěpán šel rozvázným, takřka námořnickým krokem.

Tam, kde končila pevná zem a začínal zrádný sníh, jsme nasadili těžkou horolezeckou techniku. Velehorský vůdce nedoporučuje jíst ani pít: „Sytý hladovému nevěří, slabší povahy blejou a silnější bolí játra.“ Těsně před samotným navázáním rozptýlila tři děvčata nervozitu horolezců čůracím pípšou.

Výstup po sněhu probíhal velmi pomalu. Vrcholová družstva se z dosud nezjištěných důvodů zastavovala. Štěpán na

začátku vyzkoušel jištění, a když vše proběhlo dobře, pokračovalo se ve výstupu. Někteří hazardující jedinci si dovolili během výstupu i fotografovat, že jo Blacku, a Eda mohl vyletět z kůže. Zvláště povzbudivě pak působily uvolněné kameny, které smrtící rychlostí sem tam prolétaly kolem. Z převějí zlověstně kapala voda.

V sedle jsme se občerstvili a pokračovali ve výstupu na vrchol. Zmrzlý sníh, všechno klouže, kyslíkové dluh, jde do tuhýho. Každý sbírá poslední síly a proklíná den, kdy se narodil. Všechny skupiny zarazilo rozhraní sníh x kámen -> stěna strmá, výstup pomalý. Pro zvláštní urychlení posílá Eda poslední dvě lana z ledu na skálu. Mačky hrozivě skřípají a ostré skalní výčnělky stále podkluzují, všichni se křečovitě chytají ulamujících se kamenů pouze za ruce. Každý několikrát přežije svou jistou smrt a když zmizí za obzorem předchozí skupiny, vrací se na studený, avšak milosrdný sníh i poslední dvě lana. Toto „urychlení“ způsobilo příchod pouze 10 min. za ostatními. Sláva, dosáhli jsme 3614 m n.m. Pic de Neige Cordier. Opět jsme se občerstvovali, fotografovali a pak Petr P. šel po skalnatém vrcholu vyhledat nejlepší sestupovou cestu.

Nakonec sestupujeme stejnou cestou. Eda rozbil lano, které sloužilo jako zábradlí, a již zbavení strachu (jak kdo, Eda nervózní). jsme sestupovali takovou rychlostí, že Eda nestačil povolovat lano - zábradlí. Po překročení soutěsky se horolezecké skupiny rozpadly a každý sestupoval na vlastní pěst, klouzal nebo padal po ústech. Jana H. padá na zapomenutý cepín, zázrakem přežívá. Nevadí, alespoň zbohatne. Na ledovci proběhlo fotografování horolezeckého týmu, který se vrhl bezhlavě do bílé záplavy sněhu. Následovalo stisknutí roztřesených rukou - do slz chybí jen mílo. Cestou po ledovci zapadá Davídek po pás do ledovcové trhliny, přežil, ale už je vlastně mrtvej. Po opuštění sněhu a následně skal končíme na parkovišti, kde není co mělo být - bus ani Škoda. Bus je o 6 km níže ve vesnici Ailetroide, kam jsme dojeli po mnoha různých osách - většina stopem, někteří náblížkou. Štěpán vypadá zničeně, že by mu ani fůra s hnojem nezastavila, ale kupodivu v pohodě dojel. Tradiční grogodýl smývá pot i prach z daleké cesty. Bouchá se šampaňské na oslavu přežití. Griša nejspíš nic po nikom nezdědí.

Ve výšce 2 000 metrů funguje komunismus.

Podvrcholové družstvo

Složení: Silné jedinky Zdenka a Klára

Fyzicky jsme se přiřadily k ledovcové skupině, potravinově jsme zůstaly se skupinou jednodenních odnašečů, vycházející až následující ráno. Z toho plyne zima, strádání, málo spánku, útrapy - stejně jako ledovcoví, jídla poskrovnu až žádné. Konkrétně: Klára nesměla polévku, kterou uvařila pro ledovcové ani ochutnat a Zdence nepovolil zlý velký Eda byť jen jediný hlt ledové vody. Veškerou naši potravou byl umrzlý sníh solený vlastním potem a slzami. Klíčová důležitost naší skupiny se ukázala při nasazování ledovcové výstroje - maček, kdy jediný nástroj na jejich utažení vlastnila Klára. Poté (v 10:15), co jsme mnohé jedince takto zachránily, uvažujeme o zpáteční cestě do sedla Col d' Arsine. Eda nám zakazuje jít dolů po lákavě vypadajících stopách jiné skupiny: „Neriskujte to, stopu ztratíte na prvních kamenech!“. Proto vyrážíme zpět po našich vlastních stopách a cestu ztrácíme na prvních kamenech. Po vlastní pěkné cestě, která by se Edovi určitě nelíbila, jsme dorazily do sedla zhruba ve stejnou dobu jako nejrychlejší odnašeči z dolního tábora. Najednou se objevila naše polévka k snídani, takže konečně v 1 hodinu šťastně snídáme a odcházíme s věcmi k autobusu.

Nosiči II (viz nákres)

Spalo se nám tak dobře, že jsme místo v 7.00 vstali v 8.00. Odchod se tím posunul až na 9.30 a bylo již zřejmé, že v zamýšlených 11.00 nahoře (v Col de Arsine) nebudeme. Svítlo slunce, stromy vrhaly příjemný stín a potoky chladily rozpálené hlavy. Šlo se dobře. Někteří to vzali na jeden zátaž, druzí si odpočinuli u malebného jezírka se „sprchou“.

Jak se ukázalo, v sedle jsme byli právě včas. Podvrcholové družstvo se právě vrátilo a spolu s Nosiči I jedli. Byl to nádherný pohled na bílé vrcholky hor. Po chvíli odpočinku jsme pod vrcholem Pic de Neige Cordier viděli zřejmě naše Vrcholové družstvo. Po obědě jsme vyrazili po cestě směr Col de Lautaret, kde čekal bus. Ani jsme si nestačili sednout a už se jelo.

V Le Cassete jsme přibrali vodáky a spolu s nimi vyrazili vstříc Vrcholovému družstvu. Highwayovi se nechtělo do kopce s vlekem ani s námi a tak nás prostě vysadil. Přáli jsme si, aby sestup netrval moc dlouho. Nakonec jsme se dočkali a společně započali cestu domů. Nezapomněli jsme se rozloučit s Mirkem.

Black

Nosiči I. (Skupina Šerpů)

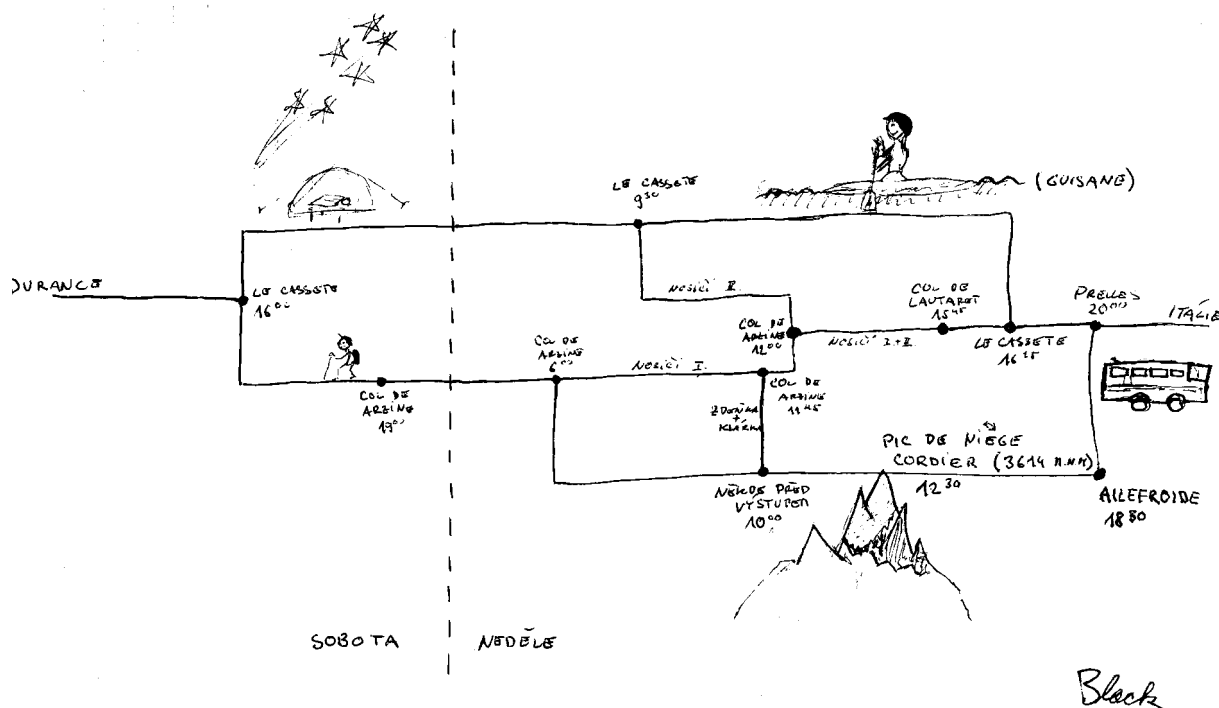
Ve velmi brzký ranní čas jsme byli probuzeni odcházejícími yettíky a tak se kvůli zimě strávil zbytek noci do 9.45 v letargii. Následovalo snídání - balení - svačení I - balení - svačení II - počítání turistů (120) a mezitím se šerpové, šerpice i šerpata scházeli, -y –a k pozorování hory. V 11.15 se objevil běžící Francouz, jemuž upadl na lyžích kamarád a teď sháněl rádio. Nakonec ho našel - vrtulník se snesl. V 11.30 přišel Ecrinský ochranář a jal se nás vyhánět. 11.45 Zdeňka + Klára. 11.55 - 12.30 - podpůrné družstvo zezdola a oběd. 13.00 - 15.45 pochod do dolů.

Edáček Tenzig.

Blázniví vodáci

Zapsáno Gríšovým neviditelným inkoustem - pozn. ed.

SCHEMA VELKÝCH PŘESUNŮ

Pondělí 15.července

Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Někteří zvláště iniciativní jedinci zahájili den již v 5 hodin a uspořádali neoficiální soutěž ve stavění stanů. Jejich sportovní duch je skutečně obdivuhodný, i když téměř nepršelo, dokázali se vyburcovat k vrcholnému výkonu (Kolajdy + Klára). Po skončení akce upadli zcela vyčerpaní účastníci závodu do chorobného spánku, kterým zhusta projížděly hlučné vlakové soupravy. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Úderem 7. hodiny ranní byli tentokrát již všichni účastníci závodu přivoláni z říše snů do světa ponuré reality. Realita to byla skutečně velmi ponurá. Slunce zůstalo ukryto i těm nejbystřejším lidským očím. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Hrozivý nedostatek toaletního papíru nevěstil nic dobrého. Navíc byla k snídani opět marmeláda. Chleba nebyl vůbec, jenom bagety, zcela neodpovídající zásadám zdravé výživy a marmelády mnohem víc než hrdlo ráčí. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Potom jsme chvíli pobíhali zmateně s vlekem po parkovišti. Když jsme doběhali, tak jsme odjeli (směr Torino). V buse panovala nálada líná, ospalá, až otrávená (procento kyslíku v buse bylo sice zanedbatelné, zato koncentrace velmi aromatických bioplynů neustále stoupala...). Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Po poledni nás vyvenčili na Lago di Garda. Nakrmili nás knedlíky s čímsi s čalamádou. Napojili nás zeleným mentolovým hnusem! Průběžně jsme svlažovali svá rozpálená těla v hlubokých vodách jezera. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Po této údržbě nás nahnali zpět do busu a pokračovalo se v cestě do Brenneru. V buse se pokračovalo v mrtvěni, někteří pískvořili. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

V pozdním odpoledni jsme začali prověřovat své intelektuální schopnosti hádankami z knížky Vem rozum do hrsti ... (Někteří prověřovali marně, nebylo co). Míša měla problémy s cihlami (Cihla váží kilo a půl cihly. Kolik váží cihla?) a ani Myšákovy pedagogické schopnosti nic nezmožily. Jaký učitel, takový žák... Ale nakonec - asi po půl hodině, kdy se jí všichni zcela marně snažili zmást - to pochopila. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Zvláště vydařenou se ukázala hádanka: Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou? (A protože škodolibost je ta nejpřirozenější lidská vlastnost, kterou bohatě oplývají všichni účastníci zájezdu, Jana F. strávila téměř bezesnou noc.) Strastiplná cesta vyústila v strastiplnou noc uprostřed vesnice poblíž rakouských hranic. Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Jediným pozitivem večera byly špagety (sice ve 23 hodin, ale byly). Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Zcela nečekaně jsme obdržely službu, a tak jsme se na to šly vyspat (vstávání v 5.00!). Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou? Italové zcela popřeli svůj typický vztah k práci a tvrdě makali na tunelu celou noc. A reflektory svítily a stroje hučely.

Jde kůň ... klap, klap ... a had ... ss, ss ... kam jdou?

Klára, Míša, Jana

Úterý -16.července

V potůčku probuzení,
v romantickém lesíku,
nad spaní v přehradě není,
tak už nezlob Edíku!

(Před stoupající hladinou se nám nakonec utéct podařilo)

Budíček v šest hodin ráno,
čůrání je nutná věc,
bez rozcvičky smutno, Jano,
proběhnout se musíš přec.

Ze dvou es,
jediním nes.

S touto značkou radno není
v Rakousku se potýkat,
zašlajfovát na znamení,
zaplatit, nic neříkat! (300 Šilasů)

Čistota je půlka zdraví,
v Rakousku to musí znát,
na parkplatze Grizzly staví,

hnus a špína na kvadrát.

Dvě korunky od každého,
od mládence poctivého.

V busu jako v parlamentu,
zákon noci poslední,
jen si klidně zalamentuj,
stejně to nic nezmění.

Ať si vejskaj, ať se zlobí,
ať jsou všichni do háje,
já mám silnou „Faltys - lobby“,
Vacov stejně vyhraje! (A vyhrál)

Ááá betlík,
lumpík jeden malý.

No tak Martine, nebud' bloud,
my máme ještě senát,
ten klidně může rozhodnout,
že parlament moc nemá. (Rozumu)

Senátoři tomu dali,
nakonec zase korunu,
Vacov mizí v dáli,
chceme Zlatou Korunu.

Demokratický dav
je prostě telecí zvíře.

Už jsme šťastně přes hranice,
rabovat jdem do Kaplice,
piva basy, vína více,
jéé to bude opice! (... a byla)

Koruna nás vřele vítá,
paliva je plná stráž,
bufáč levný nápoj skýtá,
Však sousede - svůj špalík chraň!

Gríša není žádné střevo,
bezprizorní pozná dřevo.

Přepychové hřiště, branky,
čechrej, chytej, střílej, bum!
Jana, Jarka, kapitánky,
rychle, letí, no tak čum!

Zpráva z utkání: Jarka K. : Jana K. - 3:1

Branky: Myšák 2, Pavel Š. s penalty, Lukáš z penalty

ŽK: Štěpán za opakované nakopávání Mončičí holeně, Mlynář za ustavičné napadání všech děvčat (i ve vlastním družstvu) a za nebezpečnou hru tělem - Alena za simulování zranění

ČK: Údajný správce hřiště, který nás chtěl vyhodit

Počet diváků: 6 až 7, možná i 3

Nejlepší hráči mužstev v hodnocení novinářů: Majka - Monika

Poznámka k utkání: hráči Štěpán a Mlynář se proti žlutým kartám odvolali k disciplinární komisi a ta s přihlédnutím k jejich celkové pohybové nekoordinovanosti od trestů upustila. Naopak Aleně byla dodatečně udělena karta červená, když se zjistilo, že zraněná opravdu byla.

Noc je sice ještě mladá,
na psaní jsme však už líní,
víno, jídlo do nás padá,
o tom ale píší jiní.

Monika & Myšák

Středa 17. července

Den začal přibližně přesně v 0.00 hod. grogodýlem a to velmi mohutným, neboť se mnozí domnívali, že je poslední. Nechyběly ani pokusy o zdokumentování (byl to VDJD, již podruhé opakovaný vtíp není vtípem).

O vanilkový puding se rozdělili všichni rovnými či rovnějšími díly. Kakaový se podával až později, kdy slabší jedinci už spali (dobře jim tak).

Zpívání a dobrá nálada, podporovaná kolujícími dividendami, byla co chvíli přerušována hrátkami, zprvu intelektuálně velmi náročnými, později méně. Nejvíce se ujala Blackova mašinka. Díky výbornému zpěvu³ se k nám přidaly trosky z celého tábořiště.

Po nečekaném rozednění (asi v 5.00) následoval druhý grogodýl, tentokrát s nejmenovaným fotografem a i jedním dědkem satelitníkem (byl potrestán ráno).

³ Děkujeme Štěpouchovi a pěvecké skupině klubu TRINÁCTÝCH hlasů.

Přesně v $7.15 \pm x$ pikosekund vyrazila služba na nákup. Mladiství prodavači byli zmateni z našich stejně zmatených přání. Výborně to dopadlo, k snídani byly VÝBORNÉ rohlíky namazané VÝBORNOU Ramou a jako příloha VÝBORNÝ sýr, VÝBORNÉ mléko a VÝBORNÝ světlý čaj.

Budilo se smradem ze sýrů, zřejmě vyzrálých v něčích pohorkách.

Po snídani se šli dobrovolníci podívat k jezu, ale byla vyhlášena diktatura (zcela neprávem a bez hlasování) a povinné koupání. Tři odvážné a nejmenované záškodnice způsobily smočení všech včetně oděvů. Lenoši z tábora na to doplatili po návratu.

Úklid autobusu - velmi rychlý.

Oběd byl skvělý díky vínu.

Těsně před odjezdem se nečekaně strhla druhá bitka, zpočátku spravedlivě trestající, později si oběti nevybírala.

Ti naši hoši jsou úplně neschopní. Přestože měli nejméně pětinasobnou převahu a vedl je sám velký Lukáš, známý svou silou a bojovností, nakonec byli všichni mokří (byl to pot či říční voda?).

Smutně se loučíme se zabydleným tábořištěm a odjíždíme domů, až na nějaké výjimky do Prahy.

P.S.: Gríša dosud nezjistil, že má v lodi místo špuntíku poctivý vinný špunt.

Multiškodřárny na Slovence

Vedoucí závodník průběžného pořadí terénního závodu Praha - St. Tropez a zpět John Mc Grizzly jedoucí za stáj Karosa [čti Karouza] musel v poslední etapě těsně před cílem zastavit v depu. Zde však zapracoval tým čtyř skvělých mechaniků, kteří během 15,3 sekundy odmontovali z vleku defektní Gríšův kajak - podle agentury Reuter se jednalo o zadřený korkový špuntík, kvůli kterému se plavidlo přehřívalo a tak jedinou možnou záchranou bylo urychlené ochlazení modré příšery v nedaleké smradlavé nádržce na Slovence - podle neověřené zprávy totiž Grizzlyho hladoví stájoví kolegové zchroupli během závodu všechny hasící přístroje.

Od našeho zvláštního zpravodaje v ústavu na Slovence se nám podařilo zjistit, že jakýsi muž přízemního vzrůstu a bujarého vousu se bezradně obcházel ještě dlouhé minuty po břehu nádržky čekaje na příznivý vítr, jenž by mu jeho polyetylenového miláčka přivál ke břehu. Vždy, když se na chvíli vzdálil, (aby vhodil do nádržky například svazek karimatek) připlula loď okamžitě ke břehu. Avšak obětavá požární četa vždy včas zasáhla a odeslala jí opět bezpečně na prostředek.

Dále už stojí za zmínku pouze náhodně zavřená brána těsně před odjíždějícím favoritem a bitka, která se vzápětí odehrála mezi posádkou Favorita a udatnými požárníky, kteří pomocí pádel obětavě (i za cenu ztrát) hájili hromadu se svými zavazadly. Mlynář utrh' Myšákovi ucho (od tašky).

A to je úplný konec jedné z nejpovedenějších letních vod jakou pod Dlouhým vedením pamatuju.

Myšák

Francie 96' (řeky Savojských Alp)

Stručný popis trasy zájezdu

Pátek 28.6.96

Autobusem: Praha - Vyšší Brod

Ubytování: veřejné tábořiště Vyšší Brod

Sobota 29.6.96

Autobusem: Vyšší Brod - Studánky - přechod do Rakouska -(celníkům vadilo, že máme moc masa, prý může být max. 1kg na osobu, ale hledali cigarety a ???, takže nás nakonec pustili) - Linz - Salzburg - přechod do SRN - průjezd kolem řeky Saalach - přechod do Rakouska Lofer - St. Johan in Tirol - Worgl - Innsbruck - Landeck - Arlberský tunel - před Bludenz jsme odbočili na sil 188 - v Schrunsu jsme odbočili do Silbertalu

Poplatky: průjezd SRN zdarma, Arlberský tunel 270 ATS

Spaní: těsně před Silbertalem na levém břehu říčky Litz na parkovišti u lanovky na Wormserhole - nic moc

Neděle 30.6.96

Na lodích: říčka Litz ze středu Silbertalu asi 3 km - pěkná WWIII+ pro polyetyleny, dalo by se jet ještě kus dál, pak se obtížnost stupňuje (WW V i více)

Autobusem: Silbertal - Bludenz - Tisis - přechod do Liechtensteinska - Vaduz - přechod do Švýcarska (pozná se jen podle vlajek na mostě) - Walensee - Zug - Luzern - Brünigpass (1008 m) - Interlaken - Thun - Bern - Vevey - Martigny - Col de la Forclaz (1526 m) - Trient

Spaní: Kousek za Trient po pravé straně hned u silnice piknikoviště i s velkou střechou, záchody s vypnutou vodou - spalo se výborně, nevím, jak by se tvářili místní

Poplatky: Vjezd do Švýcarska - autobus 25 CHF - i jako dálniční známka na 7 dní, na vleku však musí také být dálniční známka - 40 CHF - po průjezdu není problém ji odlepit a použít jinde

Pondělí 1.7.96

Autobusem: Trient - Le Châtelard - Argentiére - (nástup na vodu) - Chamonix (výstup z vody) - le Fayet - Megève - Albertville - Moutiers - Bellentre

Na lodích: Řeka Arve z les Praz de Chamonix přes Chamonix - konec cca 1 km pod Chamonix - úzká regulovaná říčka - podle kilometráže WW III, ve skutečnosti WW I-II, obtížně podjetelný most na začátku Chamonix - C2 nutno přenášet - obtížné nastupování -, tunely ve městě lze projet bez problémů - velmi studená ledovcová voda - nezajímavé

Táboření: U Bellentre odbočit na silnici k řece, před mostem doleva k štěrkočně. U startovní budky sjezdu (cca 100 m nad mostem) výborné táboření. Pitná voda nahoře v obci.

Úterý 2.7.96

Na lodích: řeka Isère - přes den pouští 21 m³, od večera do rána (v Bellentre až do 10 hod)

cca 10 m³,

Slalomový kanál v Bourg St. Maurice - 500 m, WW IV, jedou polyetyleny a vybrané C2

Konec slalomového kanálu - tábořiště u Bellentre - WW III - jedou všichni

Tábořiště Bellentre - Centron - první 2 km WW III, dále 4 km do Aime WW IV - přeje lze prohlédnout z cyklistické stezky na levém břehu - z Aime 2 km WW III, pak soutěska - při tomto stavu vody velice lehká - za soutěskou několik míst WW IV - konec v Centronu u mostu. Jel raft a polyetyleny.

Táboření: Bellentre

Středa 3.7.96

Na lodích: Bourg St. Maurice - Centron 2x (raft, polyetyleny, amerika - i na ní je to za této vody bezproblémové)

Táboření: Bellentre

Čtvrtek 4.7.96

Na lodích: Bellentre - Centron - raft + polyetyleny

Autobusem: Bellentre - Centron - Albertville - Grenoble - Vizille - Col du Lautaret (2058 m) - Le Casset

Táboření: Hlavní silnice objede Le Casset již ze silnice jsou vidět 2 rybníky a u nich mnoho kempingových aut. Spali jsme na ostrůvku nad horním rybníkem. Výborné. Pitná voda z kašny v obci.

Pátek 5.7.96

Na lodích: Le Casset - Briançon podle jiných málo vody - Le Casset - 1 km pod Le Monetier - WWII, následuje 400 m kaskády WW III+ - dále WW II až do Chantemerle. V Chantemerle pod mostem s lyžařskými vleky a lanovkami prakticky nesjízdňý jez, následuje WW III, jeden sjízdý jezík, po dalších 2 km nesjízdňý jez (výrazně označený), za jezem se obtížnost stupňuje až na WW V (za daného stavu vody). Zbytek cesty do Briançonu WW II+, bez problémů.

Táboření: Le Casset

Sobota 6.7.96

Na lodích: stejný úsek jako včera vybraní jedinci, poté všichni Durance z Briançonu do Prelles. WW II bez problémů. V Prellez je vhodné skončit u kempu cca 500 m nad přehradou. Dá se k němu přijet objížďkou přes závory - podjezd vedoucí k němu přímo je malý málem pro osobák.

Táboření: 1,5 km po silnici vpravo před mostem v Prelles směr Vigneaux. Bez pitné vody. U tábořiště teče malý potůček

Neděle 7.7.96

Na lodích: Spodní úsek Durance od soutoku s řekou Guil u městečka Guillestre. Za mostem přes řeku Guil doprava ke skládce odpadů. Až do St. Clémentu celkem nezajímavé, pak je to zajímavější. Vlastní „Velká díra Durance“ není příliš obtížná, je však vhodné zajistit pomoc plavajícím lodím pod ní, jinak plavou daleko. Zbýlý úsek do Embrunu velice hezký - velké

vlny, nic zákeřného. Jeli všichni. WW II, Díra WW III+.

Táboření: těsně za obcí St. Clément, ještě před mostem přes Durance po polní cestě cca 150 m. Pitná voda v obci z kašny.

Pondělí 8.7.96

Na lodích: Durance v úsek St. Clément - Embrun. Zvýšená voda, vlny větší, Velká díra prakticky není.

Autobusem: Embrun - Lac de Serre Poncon.

Táboření: U přehrady Lac de Serre Poncon, na silnici z Savines do Le Lauzet Ubaye, cca 2 km před koncem vzduť. Užíváno kempovými vozy. Nádherná loučka u vody. Když jsme tam nechali stát stany přes den, vyhnala nás policie. Přes noc by to mělo být bez problémů. Bez pitné vody!

Úterý 9.7.96

Autobusem: Lac de Serre Poncon - Seyne - Digne - Castellane - Point Sublime.(Canyon Verdon) - Comps - Montferrat.

Pěšky: Cca 5 km tam a zpět dnem kaňonu Verdon. Je nejvýš záhodné mít s sebou baterky. Jde se cca 1 km neosvětleným tunelem!

Táboření: cca 1 km před Montferratem u silnice. Nic moc.

Středa 10.7.96

Autobusem: Montferrat - Le Muy - Ste. Maxime - St. Tropez - Cap Camarat.

Popatky: parkoviště 20 F

Táboření: spíme pod širákem na placeném parkovišti u poslední pláže před Cap Camarat. Pitná voda obtížně.

Čtvrtek 11.7.96

Autobusem: Cap Camarat - St Maxime - Fréjus - Cannes - Grasse - Castellane - Lac de Serre Poncon.

Táboření: Lac de Serre Poncon. viz pondělí

Poplatky: Dálnice Frejus - Cannes 20 F

Pátek 12.7.96

Na lodích: Ubaya od soutoku s Ubayette. Zajímavý úsek je od soutoku k obci Jausiers (WW II-III) odtud až k Le Thuiles WWI II (1km za letišťem u shromaždiště klád). Od klád lze jet až pod most v Le Fresouque WW III IV (lépe je však skončit již u kempu o cca 2 km proti proudu), hned od mostu následuje WW V - asi 2 km. Lze opět pokračovat od mostu hlavní silnice přes Ubayu do Le Lauzet, nejeli jsme pro nedostatek času. Další úsek podle místního raftaře sjízdny až za menší vody většinou od začátku srpna.

Autobusem: Le Lauzet - St. Clément na Durance.

Táboření: St. Clément, viz 7.7.

Sobota 13.7.96

Na lodích: Durance - St. Clément - Embrun

Autobusem: Embrun - Briançon - Le Casset

Táboření: Le Casset viz 4.7.

Pěšky: Le Casset - sedlo Col de Arzine (2 200 m)

Neděle 14.7.96

Pěšky: sedlo Col de Arzine - Pic de Neige Cordier (3 614m) - ledovec Glacier du Blanc - Ailefroide (ledovcové družstvo), Col de Arzine - Col de Lautaret (podpůrná skupina)

Na lodích: Guissane z Le Casset do Chantenmerle (3 lidí).

Autobus: Le Casset - Col de Lautaret (2 058 m) - Le Casset - Briançon - Prelles - Ailefroide - L Argentiere - Prelles - Briançon - Montgenèvre (1 854 m) - přechod do Itálie - Susa - S. Antonio di Susa

Přespání: v sadu u parkoviště u S. Antonio di Susa - nic moc

Pondělí 15.7.96

Autobusem: Torino, Milano, Bérghmo, Bréscia, Peschiera, Larise, Lago di Garda (koupání s parkováním lze nalézt u severní poloviny jezera), Rovereto, Trento, Bolzano, Brixen, Sterzing - Vallming

Přespání: na parkovišti lanovky v Vallmingu - nic moc

Poplatky: Dálnice cca 50 000 lir

Úterý 16.7.96

Autobusem: Brenner - Innsbruck (! na normální silnici zákaz přívěsů - stálo nás to 300 šilinků) - St. Johan in Tirol - Salzburg - Linz - Kaplice - Zlatá Koruna

Poplatky: Brennerský průsmyk 300 šilinků

Středa 17.7.96

Autobusem: Zlatá Koruna - Praha

Základní statistika

Počet účastníků - 38

Počet řidičů: 1

Počet ujetých kilometrů: 4100

Nejvyšší dosažené místo: autobusem Col de Lautaret (2 058 m), pěšky - Pic de Neige Cordier (3 614m), na lodích Guissane u Le Casset (1 500 m)

Nejnižší dosažené místo: autobusem u St. Tropez (1 m), pěšky a na lodích u St. Tropez (0 m), pod vodou cca 2 m

Ztráty: menší poškození skoro všech laminátových lodí, 2 zlomená pádla (VDJD), 1 uplavané pádlo (Tomáš L.), poškozený pádelník u vleku

Nálezy: 2 židle zahradní umělohmotné (1 nepoškozená), 2 vodovodní kohoutky (teplá i studená voda), poškozeny PE surfový plovák, 1 cepín, 2 míče, cizí dřevo 2x (po oboukrát bylo zabráněno v použití, jednou to zakázal VDJD, podruhé majitel)

Adresář účastníků

Příjmení	Jméno	PSC	Město	Ulice	Tel.dom.
Bartoš	Jan	160 00	Praha 6	Bubenečská 51	32 37 79
Černý	Martin	182 00	Praha 8	K ovčínu 1501/17	88 67 92
Černý	Michal	182 00	Praha 8	K ovčínu 1501/17	88 67 92
Dlouhá	Marie	160 00	Praha 6	Na Hanspaulce 7	311 76 18
Dlouhý	Petr	160 00	Praha 6	Na Hanspaulce 7	311 76 18
Faltys	Jan	163 00	Praha 6	Socháňova 1131	301 51 24
Faltysová	Jana	163 00	Praha 6	Socháňova 1131	301 51 24
Gregorová	Marie	140 00	Praha 4	Petra Rezka 3	42 02 31
Harant	Karel	149 00	Praha 4	Hrdličkova 2177	793 46 88
Hejsková	Jana	182 00	Praha 8	Štětínská 356	855 23 05
Hulicius	Eduard	150 00	Praha 5	Nad Klikovkou 15	5721 1629
Illický	Vladislav	140 00	Praha 4	Na Pankráci 604/113	
Kolářková	Jana	149 00	Praha 4	Zdiměřická 1440	792 76 27
Kolářková	Jarmila	149 00	Praha 4	Zdiměřická 1440	792 76 27
Loyka	Tomaš	771 00	Olomouc	Hnevotínská 24	541 48 11
Málková	Michaela	182 00	Praha 8	Přádova 2094/1	688 59 48
Nekvasil	Michal	182 00	Praha 8	Kaňkovského 16	688 40 53
Nitsch	Karel	120 00	Praha 2	Dittrichova 3	29 77 69
Pacherová	Petra	182 00	Praha 8	U Slovanky 7/268	859 06 45
Paidar	Martin	190 00	Praha 9	Vysočanská 548	88 85 23
Paidar	Petr	190 00	Praha 9	Vysočanská 548	88 85 23
Příhoda	Tomáš	182 00	Praha 8	Taussigova 1166	858 82 22
Rozhoňová	Klára	160 00	Praha 6	Eliášova 20	329 67 02
Stroblová	Alena	370 01	České Bud.	Roudenská 6	(38) 60738
Šesták	Pavel	150 00	Praha 5	V stráni 3	52 27 67
Šimša	Jaromír	160 00	Praha 6	Maříkova 5	35 37144
Šimšová	Zdenka	162 00	Praha 6	Šumberova 48	35 37144
Vašek	Štěpán	170 00	Praha 7	Antonínská 8	87 96 22
Vodička	Gríša	140 00	Praha 4	Na Pankráci 105	
Voldřichová	Monika	150 00	Praha 5	Ježdská 116/11	55 82 75
Vomlel	Lukáš	170 00	Praha 7	U průhonu 16	855 12 65
Beneš	Honza	190 00	Praha 9	Briksova 961	8191 1859
Dlouhá	Jana	160 00	Praha 6	Na Hanspaulce 7	311 76 18
Dlouhý	Jirka	160 00	Praha 6	Na Hanspaulce 7	311 76 18
Faltys	Martin	163 00	Praha 6	Socháňova 1131	301 51 24
Faltysová	Dana	163 00	Praha 6	Socháňova 1131	301 51 24
Herynek	Ivan	140 00	Praha 4	Na Pankráci 105	42 10 31
Hulicius	Eduard	150 00	Praha 5	Nad Klikovkou 15	5721 1629
Huliciusová	Anna	150 00	Praha 5	Nad Klikovkou 15	5721 1629